

LA REVEDERE, DOMNULE PROFESOR

A plecat dintre noi, cu discreția și demnitatea ce i-au fost proprii, domnul **RADU ICHIM**. Dinadins scriu așa. Întâi pentru că Domniei sale nu i-a plăcut, timp de o viață, ascunderea după titluri științifice și efemere demnități administrative. Înșiruirea sforăitoare a acestora, atât de plăcută auzului multora, îi provoca o grimasă ironică, ascunsă cu eleganță. Apoi, pentru că nu văd ce altă formulă decât cea începută cu majusculă voievodală I-ar putea cuprinde simplu și riguros pe acest Senior al codrilor Bucovinei, pentru care simplitatea - acea însușire înaltă, proprie marilor spirite, ce "*văd idei*" și au acces la esențe - și rigoarea au fost criteriile de muncă și principii de viață. Nu știu cum altfel i-aș putea saluta - ca unul din fericirii ce au avut șansa de a-i fi, la început de carieră și de visuri, ucenic la "*Școala*" de silvicultură și demnitate care a fost și este Stațiunea de cercetări de la Câmpulung Moldovenesc - decât printr-o adâncă plecaciune a frunții, statura înaltă, domnească, de molid de rezonanță, ale cărui inele perfecte vibrează azi trist în inima celor ce slujim cu sufletul pădurile acestor locuri.

Puține destine umane stau, la ceasul din urmă, atât de deplin, de total, sub semnul verbului ce-I apropie sublim, pe Om de Creator: a ctitori. A întemeiat și gospodărit exemplar mii de hectare de păduri în bazinul Bistriței Aurii. A scris cu trudă și exigență dusă la extrem peste 120 lucrări științifice și o serie de cărți pe care nici un cercetător al pădurilor, și în general al istoriei Bucovinei, nu le poate ignora. A construit, condus și impus în lumea pretențioasă a științei unitatea de cercetare de sub Rarău și colectivul ei recunoscute azi unanim.

Dar, mai presus de alte întemeieri, **Radu Ichim** a fost un ziditor, un "*creator*" de

oameni și conștiințe, în sensul superior dat termenului de Constantin Noica, el însuși fondator de "*școală*" întru înțelepciune și rostire filosofică originală. Radu Ichim a format multe generații de silvicultori în calitate de cadru didactic la Câmpulung Moldovenesc și Brașov și de mentor al școlii de cercetare de la Câmpulung Moldovenesc. O școală ce avea să dea oamenilor nu lecții, ci stări de spirit : curaj, curiozitate, superb orgoliu de a "*defrișa*" noi drumuri în gândirea silvică. A ajutat pe fiecare, cu o remarcabilă intuiție, să-și găsească propriul drum.

Un destin exemplar, întreg, să clădești universuri (ce altceva sunt pădurile ?) care să te reprezinte peste veac; să zidești instituții și echipe închegate; să dăruiești posterității cărți importante, să edificești conștiințe, cariere, personalități. Poate că însuși Demiurgul, uimit și orbit pentru o clipă de o omenească invidie față de acest pământean care a dorit și a izbutit să aducă totul aproape de perfecțiune, I-a lovit, răpindu-i nedrept și prematur cea mai scumpă creație, distinsa sa fiică Victoria (Coca). Iar acum, I-a chemat la El, curios probabil - ca unul care a ratat de atâtea ori, vezi starea lumii de azi și dintotdeauna - să afle direct de la sursă cum se poate izbândi în tot ceea ce începi.

La revedere, **Domnule Profesor**. Vă spun așa pentru că noi, "*băieții*" dvs., vă reîntâlnim aproape zilnic, când ne răsfoim cărțile, când ne răsfoim amintirile scumpe. Vă spun așa și nu altfel pentru că rămâneți lângă noi, în mințile și sufletele noastre. Și pentru că o parte, una esențială, din ceea ce suntem ca strădanie zilnică, spirit și mândrie vă aparține.

Ing. Cezar STRATON
Direcția Silvică Suceava